

Fullas marsidas

(DE KRISTIÁN WINTER-HJELM)

N'era dia de tardor, silenciós, clar y espléndit, entonada de vibrants colors l'atmósfera, y per entre finesas y transparencias relluhian tots los objectes.

Per la finestra mirá ella 'l jardí, ahont lo jardiner continuava sa tasca, y va pensar: Talment com lilit de difunt, l'últim esclat de vida, precursor del hivern ab sos dñas borrascosos portantne per seguici la mort.

N'havía esdevingut anguniosa. Totas sas ideas giravoltavan sobre lo mateix, sobre la mort, sobre lo miser de la vida, sobre recorts punyents. Las demás ideas s'esvahían y cap tenía importancia capgirada per sa preocupació. No obstant y'ls anys passats, are se li presentava la escena de al morírseli'l seu espós, boy estés en lo lilit, d'una manera tant viva y tant clara com si hagues sigut del dia abans. Y vingué després altre recordansa, la sotregada dolorosa de la perdua del seu fill, tan jove, tan bon minyó y tant de cor que se'l volía. L'espectacle de fora, de la naturalesa, també li deya com se'n marsía d'una temporada al altre del estiu durant las quals havia esperat, havia temut, havia estimat, ab l'únich fill que n'hi quedá, ab sa filla, y aquestos carinyos maternals los veuría substituïts per altres ardents y variables, per las dolsesas del primer amor. Cap utilitat ne reporta la jovenalla lo concebir esperansas com acostuma; ella vella, dona d'experiencia sabia que aquí igualment hi compareixería la tardor ab sos hiverns glacials y ab lo fullam resecat ... que'n lloch de las promesas vindría la desilució.

Se sentá alashoras novament á la butaca y dirigí una afanyosa mirada per la cambra elegante. Aquell be de Deu, lo que un bon passament material logra ajuntar, quan la tardor de la vida que per lley inevitable ha de venir—y sa mirada's decantá envers un llibre que's deixava de llegir y tancat restava sobre la taula—tot alló sols en devindría fullas marsidas.

Era'l titol de la obra qu'estava llegint, y'l titol era'l propi d'examinarse las cosas en sas generalitats. Contemplantse la campinya aquesta la hi refer-

mava ab aytal idea, com aixís l'habitació aquella, com per aquest faysó lo que la somovía.

Aquella concordancia entre lo que veyá y lo que sentía no'n podia pas de tráuresela de la pensa; compareixía á cada memoria una y altre vegada, y á sa vora li cridava com per fernhi recordansa. Agafá'l sombrero y lo mocador, y per la galería se'n aná cap abaix al jardí. Prengué primer lo camí que volta per las feixas ahont hi ha las flors—runas de las magnificencias del estiu—y després se plantá prop del jardiner.

—Vosté també s'ocupa ab fullas marsidas, Olsen.

—Si, senyora, aixís haig de ferho.—Lo vell casi ab lo cap blanch se la va mirar y s'apoyá ab las arpellas.

—Olsen, que trist ho trobo veure com tot aixó se'n torna fullas marsidas; y després en ve l'hivern, la neu... ¡oh!—Se remogué ab un gest de compadeixensa y ab tristesa contemplá las feixas de flors.

—Si, si, es clar, ve l'hivern... ¡Oh, si!—Y Olsen se posá'l tabaco de mastegar á l'altre banda de la boca, y mirá á la senyora, curiós; l'home no ho sabia pas be lo que ella verament pensava; mes aquella contesta de que l'hivern no hauría de venir, lo deixá extranyadot.

—Que vol que's fes de bo de no haverhi hivern—seguí dihentli ab pausa y reflexionantliho—donchs si las rosas s'haguessin d'estar tot l'any aquí, y vinga atormentarlas y atormentarlas, y sempre xuclá de la terra, poca cosa hi reviuria á no ser las hervotas, y ab lo rematje y las fullas tiradas en aquest tros—si, veu, senyora—será'l terreno millor per la primavera y de nou tornaré á florir. Aixó ve á ser á tall de cercle, si, senyora, sempre á tall de cercle; lo qu'es flor s'ha de marsir; pero lo que s'ha marsit en tornaré á ser flor. ¡Aixís absolutament igual de com passa'n la naturalesa!

—Si, si, apreciat Olsen, penso sols que també nosaltres deurem marsirnos.

—Si, si, vaja, vaja... aixó es molt posat á la rahó... si, si... pero altre vegada nosaltres també nos haurém de convertir en criaturas.

¡Criaturas!... si, segurament; al menys no s'haguessin de mustigar. Mes quina tontería estarse allá y conversar d'aytals assumptos ab un home que sols entendría de cosas materials y vulgars; no podia concebre las finesas simbólicas, ni ferse cárrech de las aixaladas pero amargantas ideas que matan ab son ayre invisible y envenenat.